

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**D. DIONYSII || CARTHUSIANI, DE || DOCTRINA ET REGV-||lis
vitae Christianæ**

Dionysius <der Kartäuser>

Coloniae, 1577

VD16 D 1959

Contra superfluitatem diuitiarum, & quare superfluitas ista sit in culpa
preſertim in clericis 27.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60177](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60177)

404 D. DIONYS. CARTH,
rissimum suū nepotem sibi post mor-
tem apparuisse atque dixisse, quod e-
set æterna condemnatus morte, eo qd
in ludis immoderanter delectabatur,
nec inde digne pœnituit. Erat autem
vt scribit Cyril. iuuenis ille tãta pul-
chritudine, eloquentia, & morum do-
core ornatus, vt ab vniuersis miro a-
maretur affectu. Hoc imprimè tuæ
memorię frater charissime, terrificum
sane exemplum.

*Contra superfluitatem diuitiarum: &
quare superfluitas ista sit in culpa,
presertim in clericis.*

Articul. XXVII.

Eccle. 10.

Varo nihil est scelestius.
Nihil est iniquius, quam a-
mare pecuniam: hic enim
animam suam habet vena-
lem. Certum est corporalia ad spiri-
tualia ordinari, tanquam ad finem.
Aliter autem amatur atque appetitur
finis, & aliter media quæ ordinantur
ad finem. Finis nanque per seipsam
appetibilis est & amandus, quemad-
modum sanitas in medicinali faculta-
te,

DE ARCTA VIA SAL. 405

te. Media vero in quantum proficiunt
seu vtilia sunt ad finem, vt per ea finis
conuenientius adipiscatur aut con-
seruetur. Diuitiæ ergo ad spirituales
animarum nostrarum profectum fi-
naliter ordinantur. Porro profectus &
perfectio animæ in actu virtutum cõ-
sistit. Essentialiter quidem in actu
charitatis & sapientiæ (s. in contem-
platione & dilectione diuinorum.)
Dispositiue vero in actibus virtu-
tum moralium. Intantū ergo diuitiæ
licite habentur, appetuntur, amantur:
in quantum necessariæ sunt ad corpo-
reæ huius vitæ sustentaculum, & vti-
les ad sobrium vsum alimentorum ac
vestium, per quem vsum aptificatur a-
nima ad actus contemplationis dele-
ctationisq̃ue diuinæ. Si autem plus
appetuntur, auaritia vere committi-
tur, quæ est inordinatus appetitus
temporalium rerum seu diuitiarum:
estque ex suo genere peccatum mor-
tale, & est contraria iustitiæ, secundū
Tho. Interdum vero propter imperfe-
ctionem, paruitatemque actus à mor-
tali accusatur. Quid autem ex his con-
sequens sit, non ire oportet inferre,
ne forsitan non credatur. Sed audia-
mus

mus summos sanctissimosque doctores. Aug. & Basi. dicunt, Non minor est criminis habenti tollere, quā cum possis & habes indigentibus denegare. Esurientium panis est, quem tu detines. Nudorum indumentum quod includis. Miserorum redemptio & ablutio pecunia, quam in terra abscondis. Tantorum scias te invadere bonis, quantis possis præstare, & nō vis. Hoc consonat illud Hieron. Quicquid amplius quam nobis opus est à Deo accepimus, pauperibus erogare debemus. Si quod eis deputatum est nostris cupiditatibus vel vanitatibus reseruamus: quanti pauperes in locis ubi nos sumus, paupertate aut nuditate mortui fuerint, nouerimus nos de animabus illorum in die iudicii rationem duros. Hinc dicit Ambrosius. Qui diuitiarum seruus est, custodit eas ut seruus. Qui autem seruitutis iugum discussit, distribuit eas ut Dominus. Hæc autem omnem Christianum cōcernunt. Nunc insuper ad clericos descendendum. In primis itaque solenne iam est quod sanctus Bernardus cuidam scribit Canonico. Quicquid inquit præter necessarium victum ac simplicem vestitum de altari retine-

Hieron.

Ambro.

Bernar.

DE ARCTA VIA SAL. 407

nes, tuum non est, furtū est, rapina est, sacrilegium est. Vnde denuo ait : Res pauperum non pauperibus dare, par sacrilegio crimen esse dinoscitur. Sane patrimonia pauperum sunt facultates ecclesiarum, & sacrilega pauperibus crudelitate subripitur, quicquid sibi ministri & dispensatores non utique possessores ultra victum accipiunt & vestitum. Nec enim ordinavit Deus his qui de euangelio viuunt, de euangelio querere diuitias, vel ornamentum, sed viuere ex eo vt vide. sint contenti alimenta corporis non gulæ irritamenta & libidinis incentiua, & quibus tegantur, non quibus ornentur accipere. Hæc tibi charissime ardua satis scio videntur. Sed ad idam hoc quod te forsan terrebit arduissimumque patebit. Ecce gloriosus doctor ecclesiæ sanctus Hieronymus dicit, Clericus qui de bonis suis sustentari potest, si acceperit quod pauperum est, sacrilegium perfecte committit, atque per abusionem talium iudicium sibi manducat & bibit. Si egres & accipis, das potius quam accipis. Si autem nō egres & accipis, rapis. Vides charissime status tui pericula,
de

de quibus mox plenius dicā ex verbis
 Berna. Porro cum clerici & sacerdo-
 tes, atque prælati noui testamenti, ad
 specialem cordis obligentur mundi-
 ciam, & vt vulgo sint exemplares in-
 decentissimum profecto, omnique
 damnationis plenissimum est, vitio
 carnis (in quibus est maxima turpitu-
 do. s. gulæ siue luxuriæ) deserunt.
 Quod si delicata & molliter viuunt
 ventrem cibo, oculum somno, mentem
 inani lætitia impleant, molli in stre-
 tu quiescant, inutilibus verbis, iocis
 & risibus vacent: nunquid arctam viam
 salutis incedunt? Non vtrique cum Sal-
 uator dicat. Væ vobis qui saturati estis,
 quia esurietis. Væ vobis diuitibus, qui
 habetis consolationem vestram. Tet-
 reat te quod in miraculis sancti Hiero-
 ron. legitur, quemadmodum Roma
 quidam Andreas nomine presby. car-
 dinalis, cum post mortem miraculo
 ad corpus redisset, perhibuit se aliter
 fuisse damnandum propter superflui-
 tatem suam in cibis & vestimentis,
 nisi Hiero. sibi misericordiam impe-
 trasset, ita vt rediret ad corpus & po-
 niteret. Postremo si penes ad quantam
 sobrietatem & mediocritatem in ve-
 stibus

Luc. 6.

Exempl.

stibus atque pecunijs multi etiam philosophorum seipfos dederunt, miraberis, vt opinor, de gulositate, de curiositate, & auaritia Christianorum, non modo vulgi, sed etiam clericorum. De hoc Plato in Phedro, Tullius quoque & Seneca, Plato atq; Macro. multa scripserunt.

Quod nihil periculosius quam hoc seculo temporaliter prosperari, nec a Deo paternè castigari.

Articulus XXVIII.

Disciplinam domini fili mi ne abicias, & ne deficias Prover. 3.
 quum ab ipso corripieris. Hebre. 12.
 Quem enim diligit DEVS, castigat, & quasi pater in filio complacet sibi. Exigit æquitas Dei vt sicut nullum bonum permanet irremuneratum, sic nullum malum transeat impunitum. Portò electi in mundo hoc sine peccatis saltem venialibus non viuunt. In multis enim offendimus omnes. Si dixerimus quia peccatum non habemus, nosipfos seducimus. 1. Ioan. 1.
 Septies Prou. 24. insuper iustus cadit in die. Hoc itaque ad clementissimam diuinæ prouidentię pertinet dilectionem ac bonitatē,
 f vt ho-